

[Socialministeren.]

at sige: så længe det er sådan, at de mange familier med børn på venteliste gennem det offentlige tilskud er med til at betale for dem, der får institutionspladserne, vil det med knapheden på institutioner ikke være rimeligt, at de skal betale et større tilskud.

Må jeg sige til hr. Kurt Brauer: vi kan diskutere, om det er teknisk muligt. Jeg tror ikke, det er vanskeligt. Vi ved, at visse kommuner betaler og måske også somme tider konkurrerer lidt med de private organisationer ved at give et ekstra tilskud til børneinstitutioner. Men som sagt: det kan vi diskutere, hvis der bliver endnu et udvalgs møde.

Fru Hanne Reintoft spørger, hvordan vi tæller i socialministeriet. Ja, vi tæller ikke efter den lille tabel, for vi kommer jo lidt højere op. Men vi tæller ved at lægge antalene sammen. Hvis det i Herstederne er 70 pct. — jeg har ikke kontrolleret, om det tal er rigtigt — så må der til gengæld være uhyre mange steder i landet, hvor man ikke har villet deltage i protesten. Det afhænger jo i høj grad også af, hvordan antallet af institutioner i Herstederne er fordelt i forhold til det øvrige land.

(Kort bemærkning).

Albertsen: Det bliver efterhånden bedre og bedre. Jeg forstår det nu sådan, at det, vi vedtager her, nu nærmest skal udskrives som et kolossalt socialt fremskridt. Hvem skal så betale de 50 mill. kr., som hele besparelsen lægger op til? Er det ikke de familier, der skal sende børn på institutionerne, og hvoraf mange har en svag økonomi, selv om de når over de indtægtsgrænser, som stilles op i det nye cirkulære? Nogen skal da betale det. Vi mener altså, at det rammer nogle grupper, som ikke har styrke og kræfter nok til at bære det, og vi havde hellere set, at disse besparelser havde været realiseret et andet sted. Vi er ikke modstandere af besparelser. Det har vi på intet tidspunkt givet udtryk for, og de, der lægger sådan noget i munden på os, taler mod bedre vidende. Vi har blot ikke ment, det var vor opgave i socialudvalget at finde andre besparelser inden for de sociale områder. Der må være andre steder, det vil være muligt at

fremskaffe besparelser. Det er vores udgangspunkt i vurderingen af disse ting.

Når det bliver anført, at vi ikke har taget initiativer på et tidligere tidspunkt, må jeg sige, at nu har denne regering jo, jeg havde nær sagt gud hjælpe mig, regeret en 3-4 år, men den har altså først nu i forbindelse med en i øvrigt svækket refusionsordning fundet på at ændre indtægtsgrænserne. Vi fandt på det i 1966, uden at der var tale om noget besparelæssigt. Det er forskellen. Jeg ved ikke, hvad jeg kunne have gjort for socialministeren, hvis ministeren var kommet med dette cirkulære, uden at der var tale om dette vedhæng, som er en forringelse; så skulle jeg endog gerne have råbt hurra for ministeren. Nu kan jeg højst beklage, at det kommer som et vedhæng til denne foranstaltning, for det er foranstaltningen, vi vender os imod, og ikke cirkulæret. Det synes jeg efterhånden skulle være gået op for regeringspartierne.

Hermed sluttede forhandlingen.

Forslag om motiveret dagsorden af Hanne Reintoft (se sp. 4429)

forkastedes med 74 stemmer mod 9; 40 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

Ændringsforslagene nr. 1 og 2, § 1, således ændret, og § 2

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til folketingsbeslutning om ind- og udmeldelse af folkekirken [af Hanne Reintoft].

Valgt blev: *Burgdorf, Karen Thuroe Hansen, Adam Møller, Ulla Worm, Evan Jensen, Damsgaard, Niels Jørgen Nielsen, Samuelsen, Meta Ditzel, Kirkegaard, Grete Hækkerup, Jørgen Peder Hansen, Bodil Koch, Orla Møller, Ejner Nielsen, Johan Nielsen og Morten Lange.*